

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

Συνέχεια έξ του προηγούμενου.

— 'Ο γάμος μου; Έσ' το λέξ αυτό, 'Αντρέα; Έσ' μιλάς γιά τ'ό γάμο μου; Θά μ' αφήσης εσύ να μ' πάρη ένας άλλος; Διστάσεις λοιπόν την τελευταία στιγμή;

— Όχι, Ρόζα, γιατί μωρ' το λέξ αυτό;

— Τότε δός μου τ' ένένα θάρρος κ' έλπίδα, άντί να κλαίς. Πάρε με... Είμαι δική σου!... Δεν θά γίνω γυναίκα ενός άλλου ποτέ, άζοφς, ποτέ! Είμαι δική σου... Έκτός άν...

'Ο Γαλάζης την κούτταξε περίεργα.

— Έκτός άν φοβάσαι, συνέχισε ή Ρόζα. "Αν δεν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ...

— Ρόζα!...

— Πες μου, θά μ' πάρης να γίνουμε;

— Όποτε τό θέξ, Ρόζα μου; Μίλας σοβαρά; Τό αποφάσισες;

— Μ' όδη μου την καρδιά, Θά σ' άκολουθήσω όπου κ' άν πάς. Θά υποφέρω γιά χάρι σου τά πάντα.

Τά θεοσάλια λόγια της τόν κατασπινγνίσαν. Ήταν έπιφανειακός, η ή έξουσίας τις τελευταίες της αποφάσεις. Μιά τώρα πού την άκουγε να μιλά ή έτσι, ήταν άποφασισμένος γιά όλα...

Μεθυσμένος από χαρά, ζαλισμένος από εστραζία, γεμάτος έρωτα, φεγγόμενος από πάθος, την έσφιξε στην άγκαλιά του κ' άρχισε να την φιλή, να την φιλή με λαχτάρα, με δίψα, με παραφορά:

— Γλυκειά μου αγάτη!... Γλυκειά μου αγάτη!...

'Η Ρόζα είχε άρπεί ή στα φίλια του και στις περιπτώσεις του, λιγούνη, νοιώθοντας ένα γλυκό σβόσιμο, ένα γλυκό μωδιασμα σ' όλο τ'ό σώμα...

Τή φιλούσε στα μάτια, στα γλυκά, εμφραστικά, της μάτια, πού γεμίζαν αγάτη και πόθο όταν τόν κούττασε, στα αγαπημένα εκείνα μάτια πού τόσες φορές έλλοφαν γι' αυτόν, ποίχισαν τόσα δάκρυα γιά την αγάτη τους, τή φιλούσε με την παραφορά τού ανθρώπου πού μετά από έρωτα κ' είναι άποφασισμένος γιά όλα...

...Τή φιλούσε στα μαλλιά, τά μεταξένια της μαλλιά πού τόν ζάλιζαν με την ενώδιά τους, έχωνε τ'ό πρόσωπό του σ' αυτά, ροφούσε τ'ό άκουά τους και μεταφέρονταν σέ κόσμιους μακρινούς, όνειρευτούς, γεμάτους γοητεία...

...Τή φιλούσε ανά δροσερά της μάγουλα, πούχαν ξαναπαίρει τ'ό χρώμα τους, έπειτα από τ'ό μαρτύριο και τ'ό καρδιακότα πόσο καιρού, στα ροδομάγουλά της πού τάχε ανάψει τόρα και τάχε φιλούσει ή έρωτική Ξεσάρ. φιλούσε πάνω σ' αυτά τά οόδα και τις παραφρονές πούχαν άνθισει από την έρωτική λαχτάρα...

...Τή φιλούσε ανά χεΐλη της, στα κόκκινα, μελένια της χεΐλη, στα λαχαρένια χειλάκια της πού΄εσαν να ψιθυρίζον τόσο μεθιστικά ερωτόλογα, τή φιλούσε άπαντά, χωρίς να παίρνη άνατηνή και κάθε φιλήμά του, ήταν πάνω στα χεΐλη της ένας κελαδισιός, ένα τερότισμα άηδονοού...

'Η Ρόζα είχε πλέξει τά χέρια της γύρω στο λαμό του, είχε γεύσει τ'ό κεφάλι της πάνω στον ώμο του και δέχονταν τή βροχή τών φιλιών του με κλειστά τά μάτια, ψιθυρίζοντας ολοένα, ολοένα και πιο αγά και πιο λιποθυμισμένα.

— Άκούη... άκούη!... Φίλησέ με, άκούη, αγάτη μου!...

Είχαν μεθύσει...

Είχαν τή γλυκειά εκείνη ζάλη, τ'ό γλυκό μωδιασμα τού μωλοού, πού φεγγόνε τα πρώτα έρωτικά φιλιά...

Τό ξυπητήρι, πού χτύπησε Ξεσάρνα τις όφες, τούς έφερε στον έαυτό τους. Γύρισαν κ' οι δύο τά μάτια τους προς τ'ό ρολόγι.

'Η όρα είχε περάσει...

Περνάει τόσο γοηγορά ό καρός γιά τούς έρωτευμένους!

'Η Ρόζα κούτταξε τόν 'Αντρέα στα μάτια.

— Τι γοηγορα πού πέρασε ή όρα! ψιθύρισε.

'Ο Γαλάζης κοίχθηκε λυπημένος τ'ό κεφάλι του.

— Θεέ μου, συνέχισε ή Ρόζα, δεν μπορώ να τ'ό ίποφέρω πειά αυτό τ'ό μαρτύριο. Πρέπει να γίνουμε, 'Αντρέα. Νάμιστε πάντα μαζί.

— Ναι, πάντα μαζί, είτε κ' έκείνος.

'Η Ρόζα σπρώθηκε όρθή, ίαυσε τά μαλλιά της, κ' άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω στο δωμάτιο νευρικά, με τά χέρια στηρηγμένα στη μέση. Βηματίζε μιλώντας με πείσμα, κάνοντας άπότομες χειρονομίες, παραφευγμένη από την Ξεσάρ:

— Άζου, αγαπημένε μου!... Πριν φέρη ό πατέρας στο σπίτι τόν ίποτήριο γαϊδάρο του, πριν άναγκαστώ κ' άντιχρόσο τόν άνθρωπο αυτό, άποισθήκατε κ' άν είνε, ό φουσιότερος και πλουσιότερος τού κόσμου έστω, θά πάρω τά πιο άπαράτητα πράγματα και θά φέγω. Θά οόθ κοντά σου. Θά χωριτώμε κάποιον στην Ξεσάρ, έξω απ' την 'Αθήνα. Και την ίδια μέρα θά κάνουμε τούς γάμους μας...

'Ο 'Ανδρέας σκωδόθηκε, την άγκαλιάσε και την φίλησε:

— Ρόζα μου!... Μισοή μου!... Γενναϊοόλα μου!... τής είπε σπυγανημένος.

— Ναι, 'Αντρέα μου, γυναίκα σου, γιά πάντα, στη ζωή και στο θάνατο!...

— Και στο θάνατο! επανέλαβε ό Γαλάζης, νοιώθοντας ένα άπότομο βάρος στην καρδιά.

— Άς κανονίσουμε λοιπόν τά πράγματα. Ποτέ φεγγόμενος;

— Όποτε θέλεις εσύ, αγάτη μου.

— Τό Σάββατο.

— Έστω, τ'ό Σάββατο.

— Θά με περιμένης έδώ τ'ό απόγευμα. Θά πάρω τή βαλίτσα μου και θάρθο. Μονάχα ή μητέρα θά τ'ό Ξεσάρ. Κανείς άλλος.

— Θά σέ περιμένω, αγάτη μου.

— Μήπως έχεις καμιά έγγραφία, 'Αντρέα; Μήπως σ' έμποδίσω απ' τή δουλειά σου;

— Ροζίτσα, αγαποόλα μου, τί λόγια είνε αυτά;

— Ναι, έχεις δίψα, σπυγγορησέ με.

Τόν φίλησε και συνέχισε:

— Θά οόθ λοιπόν έδώ. Και μόλις βραδυάση θά φέγω.

— Ναι, μικροόλα μου.

— Και πού θά πάμε;

— Όπου θάμιστε πιο ασφαλές, αγάτη μου.

— Ναι, μά ποέ;

— Έξω ένα μοναχικό σπιτάκι στην Κολοκυνθού.

Βηματίζε πάνω - κάτω, νευρικά, με τά χέρια στηρηγμένα στη μέση...

Είχα δει τις προάλλες ένοικιαστήριο στην πόρτα. 'Ασφαλώς δεν θά νοικιαστήρε. Αυτό τόν καιρού ό κόσμος τραβήαει στην πόλη. Θά πάω αύριο να ζωγοφίσω έξει έξω. Θά ρωτήσω γιά τ'ό νοικοκήρη του και θά τ'ό νοικιάσω...

— 'Αντρέα!...

— Τι είνε, αγαπημένη μου;

— Ηθέλα να σου πώ κάτι!...

— Έμπρός λοιπόν. Μίλησέ μου έλεύθερα, γιατί διστάζεις;

— Δεν θά με παρεξηγήσης!...

— 'Ω, Θεέ μου, τί λόγια πού μωρ' λέει ή μικροή μου Ρόζα!...

— 'Έχεις ρωήματα, 'Αντρέα;

'Ο Γαλάζης την πήρε στην άγκαλιά του κ' άρχισε να τής χαιδεύη τά μαλλιά.

— Χωήματα; είπε. Ναι, αγάτη μου, έχω.

— Θάμια γυναίκα σου πειά, 'Αντρέα. Πρέπει να φροντίσω γιά όλα. Μά έγγοια σου... Θά μωρ' δώση κ' ή μαμιά ένα ποσόν...

— Μην άνηουχής γι' αυτό, Ρόζα. Είμαι νέος, θά έγγραφω, δεν θά μάζ λειψη τίποτε...

— Θά έγγραφής, τ'ό ξερω!... Μά άγογότερα. Τώρα στην άρχή όμως δεν θά μορσής να κινήθης έλεύθερα. 'Ο πατέρας θά γίνη θηροό. Θά μάζ κινήγηση. Θά ψάξη να μάζ βοή.

(Άκολουθεί)

